

„Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali.“ (Izajáš 66:10)

„Běda tobě, který šíříš zhoubu a sám nejsi huben, který jednáš věrolomně, ač se vůči tobě nikdo věrolomně nezachoval. Až dokončíš zhoubu, propadneš sám zhoubě, až dovršíš věrolomnost, bude věrolomně naloženo s tebou. Hospodine, slituj se nad námi, v tebe skládáme naději! Buď paží svého lidu každé ráno i naší spásou v čase soužení. Národy se rozprchávají před mocným hřmotem, před tvou vyvýšeností se pronárody rozptylují. Kořist vám bude sebrána, jako by ji sebral hmyz, jako přepadávají kobylky, tak bude napadena. Vyvýšen je Hospodin, jenž přebývá na výšině, naplňuje Sijón spravedlností a právem. Bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání, jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem.“ (Izajáš 33:1-6)

„Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. (Janovo evangelium 17:13-24)

„Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. Vždyť právem tak smýšlím o vás všech, protože vás všechny mám v srdci jako spoluúčastníky milosti, i když jsem ve vězení, zodpovídám se před soudem a obhajuji evangelium. Bůh je mi svědkem, jak po vás všech vroucně toužím v Kristu Ježíši. A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.“ (Filipským 1:3-11)

Naše jistoty!

Obyčejný člověk potřebuje nějaké jistoty v čase nepokoje a trápení. Jaké? Že už se manželská hádka nebude opakovat, že se dcera dostane z drogové závislosti, že maminku nepropustí z práce, že se inflací neznehodnotí úspory, které tatínek skládal do banky...

V našem oddílu, který je plný soudů nad národy pustošícími Judsko, se překvapivě ozve modlitba:

„*Hospodine, slituj se nad námi, v tebe skládáme naději! Buď paží svého lidu každé ráno i naší spásou v čase soužení.*“ (33:2) Juda cítí svou nedokonalost, neúspěšnost a slabost. Už všem na judských horách zbyl jen ten Pán Bůh. Fakt. Nic jiného nemají! Sami na sebe se nemohou spolehnout. Jsou na dně. A je to tak i u nás: Jak ten život jde, objeví se strachy, úzkosti a vnější okolnosti, ze kterých jde hrůza, a propadáme úzkostem, závislostem a zmaru. Selhává i ta největší jistota, kterou jsme zdědili: „Když se budeš snažit, určitě se to povede! Jistota je vždy odpovědí na tvůj výkon. Pomodlíš se, zamakáš a bude to, proneseš nějaké zbožné zaříkadlo a Pán Bůh musí zareagovat!“

Izrael měl ještě jednu specialitu: Boží lid se v takové chvíli dovolával slibů, které dal Bůh Abrahamovi. Volali v modlitbě: „*Nebud' už tak rozlícen, Hospodine, naši nepravost už nikdy nepřipomínej. Prosíme, hleď, všichni jsme tvůj lid.*“ (Izajáš 64:8) nebo „*Ty jsi, Hospodine, uprostřed nás a nazývají nás tvým jménem. Nezříkej se nás!*“ (Jeremijáš 14:9) A někdy to přeháněli V rozhovoru s Ježíšem tvrdili: „*Jsmo potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?*“ (Janovo evangelium 8:33) Předně: Mýlili se, otročili v Egyptě i v Babylóně; a kdyby jenom tam... Vezměme to pozitivně: Možná jen rádi zapomínali na bolavé věci a neměli rádi, když jim je někdo připomínal.

Ale, když si na svém původu chtěli postavit svoji jistotu, Ježíš to káral: „*Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste (vírou) jako on...*“ (Janovo evangelium 8:39) a protože se svým původem kalkulovali, slyší tvrdě: „*Nemyslete si, že můžete říkat: ‚Náš otec je Abraham!‘*“ a Ježíš dodal „*Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení.*“ (Matoušovo evangelium 3:9) Tedy naprosto z ničeho! Přátelé, je třeba opouštět takhle

plytké jistoty, či je používat správně. Před Bohem nám nepomůže, že jsme čeští bratři, katolíci či pravoslavní... Že máme nejskvělejší evangelikální jistotu a statečné předky prozkoušené totalitami.

Ježíš všechny vedl k ještě lepší jistotě. A dělal to jinak, než to děláme my. Netlačil na lepší a větší výkon. Neupřednostňoval lepší původ. V tom všem se rozcházel se svými vrstevníky a rozchází se i s naší církevní praxí. Lidé vždycky nabízeli lepší věrouku, důslednější pravidla a chtěli nějak v lidech probudit silný zájem a větší rychlost... Ale to nefunguje. Nemá to valný výsledek. Podívejte se na církve, selhali jsme, kde jsme mohli...

Co dělal Ježíš? Člověka chápal a rozuměl člověku i celému národu ve všech souvislostech bytí až do nejhlubšího nitra jeho života. Nedělal zpovědi, nekladl zkoumavé otázky, nepřipomínal lidská selhání. Dělal to tak, jak se modlí žalmista: „*Nepřipomínej nám staré nepravosti, pospěš nám vstříc se svým slitováním, jsme naprosto vyčerpáni!*“ (Žalm 79:8)

Ježíš se sám stal garancí před Bohem, jak žalmista pokračuje: „*Bože, naše spáso, pomoz nám pro slávu svého jména, vysvobod' nás, zprošť nás hříchů pro své jméno!*“ (Žalm 79:9) Je tou cestou, tou pravdou a tím životem (Janovo evangelium 14:6)

On sám se za své učedníky posvěcuje a myslí ještě na ty další. Je tu něco, co přesahuje naše kvalitativní ukazatele. Z nepochopitelného důvodu lásky sám Bůh pro svůj lid zařizuje bezpečnou jistotu, dává sám sebe: „*On, Bůh, bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání!*“ říká (Izajáš 33:6) v našem textu.

V našem textu z Izajáše se ozývá výraz použitý v Abakukovi a v dopisu Římanům. Oba dva texty mluví o „*věrné jistotě*“ takto: „*Spravedlivý z víry (věrnosti) bude živ!*“ (Abakuk 2:4 a Římanům 1:16n) Celé to zní: „*Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z (věrnosti) z víry (Ježíšovy) bude živ.“*“

Naučili jsme se text Janova evangelia 17. kapitoly číst jako „výzvu k jednotě“, ale je to jinak: Tohle není výzva k jednotě ale oznámení skutečnosti jednoty. Té věrné a bezpečné jistoty. Oznámení téhle spásy, věrné jistoty, jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem. (Izajáš 33:1-6) Abychom tomu rozuměli: Tahle věrná jistota teprve působí bázeň, ne naopak. Že se budeš snažit, že prokážeš výkon a důvěryhodnost a pak... Pak se Bůh může smilovat.

Bůh sám v Ježíši Kristu je *zásobnicí spásy*. On sám je a bude jistotou tvých časů, bohatstvím záchrany, moudrosti a poznání (33:6) Proto je si apoštol o filipských křesťanech jist, že *ten, který ve vás (v nich) začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.* (dopis Filipánům 1:6)

Naše jistoty:

1. „Jsem Tvůj, Pane! voláme my. Izrael volá: My jsme děti Abrahamovy! Přiznej se k našim otcům, Izákovi a Jákobovi!“ A správně volá Izrael a my také dobře voláme! „Hele, já se v mnoha věcech nevyznám, ale jsem přece Tvůj, byl jsem jako malý, a chci být jako zrající a všelijak pošramocený. Hlásím se k Tobě! Mám jedinou jistotu! Jsem Tvůj a Ty jsi mojí jistotou...“ Jak to za všechny říká neznámý Izraelita v Izajášovi: „*Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou. Nebud' už tak rozlícen, Hospodine, naši nepravost už nikdy nepřipomínej. Prosíme, hled' všichni jsme tvůj lid.*“ (Izajáš 64:7n) Tohle dělejme, tohle učme naše děti. Potíže, neklid, problémy, nezdary, chudoba a nepořádek - to vše bude, patří to k životu - ale Bůh je nad tím vším! To je naše jistota.
2. Tak rádi bychom měli nějakou jistotu za ty druhé. Nemáme žádné jistoty o druhých - svých přátelích, dětech, hodných sousedech... A je dobře se s tím smířit, protože stanovování jistot a záruk není naší prací. Není to výsledek modliteb obrácení, slibů při křtu a při svatbě a všech dalších prohlášení, ke kterým druhé dovedeme a oni je vysloví... A my jsme jejich svědky, když se k nim budou vracet. Je dobře se smířit s tím, že nemůžeme nic udělat, když se vracet nebudou. A to se dělá těžko - s vlastními dětmi, celoživotními partnery a přáteli. Timotejovi píše apoštol, když se přichomýtlí lidé, kteří by zařizovali víza do nebes a kladli podmínky. Šlapeme v tom jako v porcelánu, slibujeme kdeco, postíme se, prohlašujeme Ježíšovo vítězství a podobně. A zapomínáme, že náš úkol je prostě mít rád lidi kolem sebe. Přece: „*Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. Od toho se někteří odchýlili a dali se na prázdné řeči. Chtějí být učiteli zákona a nechápou ani svá vlastní slova ani podstatu toho, o čem s takovou jistotou mluví.*“ (1. Timoteovi 1:5-7)

Čekám, že řeknete: Co jste to udělal? Vzal jste nám jistotu, kterou jsme měli, když jsme se naučili spoléhat na naše metody, na naši věrouku! Ano vzal, ale namísto toho vám říkám, že ta jistota zůstává a je mimo nás. A vždycky bude. Je jí Hospodin. Je to jeho dílo a jeho zájem!

3. A ta jistota není jen pro ty, které známe. Je i pro ty, které ještě neznáme. Jimž vytváříme rámec bezpečí tím, že budeme věřit navzdory všemu. Ježíš přece myslel i na ty, kteří ještě uvěří: „*Neprosím však jen za ně (své učedníky), ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.*“ (Janovo evangelium 17:20-21) Tenhle rozsah si připomínejme! Přijdou lidé, které neznáme a budou tady doma... Pro ně tu věříme všemu navzdory!